

Wel of geen vliegplank in het vroege voorjaar?

In deze koude maartse tijd vind ik op de grote vliegplank van een kast elke ochtend stervende bijen; ze zijn bij het aanvliegen in de ochtenddauw of regen gestrand, de vleugels vastgeplakt. Deze glad geverfde vliegplank blijkt dus bezwaren te hebben. Maar bij een kast zonder vliegplank doet zich een andere calamiteit voor.

Als op 9 maart de bijen massaal op de crocussen vliegen en grote oranje klompen stuifmeel binnenbrengen, zie ik plotseling 's middags een kleine honderd dode bijen voor deze kast liggen. Het lijkt

148 vergiftiging (soms een uitgestoken tong en op de rug

liggend, gespreide vleugels). Maar wie doet er aan 'gewasbescherming' als er nog nauwelijks iets groeit? Bij observatie van de thuiskomende bijen blijkt het merendeel monter in te vliegen. Een deel echter kruipt wat rond of rust even uit in de open ruimte tussen de kast en de bank waar deze op staat. Enkele daarvan vliegen alsnog op om in de vliegspleet te verdwijnen. Maar de meeste rondkruipers vallen van de bank op de grond, lopen nog wat op de tegels, verstillen en verstijven dan. Koude!

Omdat ik al vaker verstijfde bijen heb 'gereanimeerd' (in warme handen houden, beetje ademen), probeer

Vliegplank helpt de bij binnen te komen. Foto: M. Schijns

ik deze kostbare winterbijen te redden. Ik veeg ze met een ganzeveer op een veegblik, houd dit blik in de keuken op ruime afstand boven het gasfornuis tot dat het van onderen behaaglijk warm aanvoelt, even wachten en de pootjes en voelsprietten beginnen al te bewegen. Eerst wat lichte zenuwtrekjes maar al gauw een echt warmdraaien, voelsprietten schoonvegen, vleugels proberen: weg vliegt de ene na de andere

bij. Ik heb de indruk dat hun geheugen -ondanks de afwezigheid van misschien wel enkele uren- nog intact is, want na een kleine verkenningronde zie ik de meeste rechtstreeks naar hun kast vliegen. Het is een wonderlijke ervaring, om een veegblik vol met dood uitziende bijen tot leven te zien komen.

Nadat ik een ruw stuk hout schuin tegen de vliegspleet heb geplaatst, is er op deze manier geen enkele bij meer door de koude verloren gegaan. Deze ervaring pleit ervoor in het koude voorjaar toch een vliegplank te gebruiken. Het vastplakken aan het natte gladde oppervlak is volgens Schotman te onderhouden door zand in de laatste verlaag te strooien. Of zijn daar weer ander nadelen aan verbonden?

Astrid Schoots

Samenwerken in België

In verband met de publicatie van 'Ik blijf vechten voor bundeling van krachten', in Bijen 6(10): 271 (1997), heb ik enige opmerkingen. Aangezien we een uitwisselingsovereenkomst sloten van onze maandbladen, houd ik er erg aan publicatie van volgende tekst in uw maandblad te bekomen.

In verband met de bovengenoemde publicatie heb ik enige opmerkingen. Het is evident, dat voor een relatief kleine groep imkers in België het méér dan wenselijk zou zijn dat alle initiatieven, activiteiten en werkzaamheden gezamenlijk vanuit één bestuur 'gestuurd' worden.

Ooit was er eenheid onder de vijf Vlaamse provincies. Ook op Europees vlak is samenwerking méér dan gewoon vanzelfsprekend. Als ik denk aan selectiewerk, gezondheidszorg: medicamenten, keuze en verdeling, uitgave van het maandblad, informatie en documentatie, bezoek aan de plaatselijke afdelingen en dergelijke, is eenheid in bevel een vanzelfsprekendheid.

De enige kans die samenwerking heeft om te overleven, is de belangloze inzet van het bestuur van een dergelijke, op dit ogenblik utopische organisatie. In het verleden werden gilden zoals 'De Vlaamse Bij - Gent', 'De Vlijtige Bie - Aalst, Lede', de Vlaams-Nederlandse Imkersfederatie (VNIIF) en het Provinciaal Antwerps Verbond van Imkersverenigingen (PAVI) uit de KVIB gesloten onder het mom van allerlei drogredenen. De enige bedoeling van enkele beheerders binnen de 'Vlaamse Imkersbond' is steeds, onder het scherm 'Koninklijke', ongecontroleerd bepaalde gelden van alle aangesloten imkers en hun vereniging, aan te wenden voor hun persoonlijke belangen. Dat is

een feit uit het verleden, maar ook vandaag de dag gebeurt dit met dezelfde dictatoriale overmoed. PAVI heeft zich daartegen krachtadig verzet. PAVI staat voorlopig als laatste in hogergenoemde reeks. Het resultaat is u misschien bekend, PAVI werd unaniem door de vier Vlaamse provinciale verantwoordelijken uitgesloten, zonder dat er ook maar één beheerder zich afvroeg waarom dan wel de Antwerpse vereniging buiten vloog! De schadeclaim aan PAVI betaalt de KVIB niet, dit wordt uitgesteld volgens de ondertussen typische Belgische gerechtelijke dwalingen en procedurefouten.

In het 'Gesprek met L. Baeten, Voorzitter van de Vlaamse Imkersbond' spreekt onze Vlaamse voorzitter zichzelf dan ook enkele malen tegen! 'Sommige Vlamingen vonden dat ze steun moesten gaan zoeken bij onze Waalse collega's'. Haalt L. Baeten in de eerste alinea aan. In de tweede alinea zet hij dan dezelfde stap. 'Als KVIB willen we meewerken.. met de Waalse collega's..'

Het probleem dat L. Baeten wenst op te lossen, heeft L. Baeten zelf mogelijk gemaakt door Antwerpen in twee groepen te splitsen, door een nieuwe vereniging [AVIB] te laten oprichten en er zelf voorzitter van te worden!

Het zal voor de huidige voorzitter L. Baeten dus heel eenvoudig zijn de 'bundeling van krachten' te verwezenlijken, wanneer hij zijn AVIB terug ontbindt en de toestand die Frans Jacobs, voormalig voorzitter van KVIB schiep, herstelt.

Wanneer de controle op de besteding van alle uitgaven een feit wordt, en er een rechtzetting volgt, is de weg vrij om alles samen te bundelen, zo eenvoudig is dat!

Er dient dus wel wat gepraat te worden, met open kaarten wel te verstaan. Of L. Baeten daartoe de volmacht krijgt, is een ander paar mouwen. Antwerpen wacht af en werkt verder aan de dienstverlening die bijna spreekwoordelijk voor de Signoren werd, dat getuigden honderden vreemdelingen en eveneens Nederlandse imkers tijdens het Eeuwfeest van Apimondia waar PAVI zijn krachten bundelde. Als KVIB wilde meewerken aan een grote Vlaamse uitstraling, dan ware de congresweek in september 1997, dé gelegenheid geweest. KVIB was wel in grote getale aanwezig bij de besprekingen met prof. O. van Laere, op het congres zelf was hun aanwezigheid eerder schaars te noemen. Zij waren in groepsverband dé grote afwezige.

Dit neemt niet weg dat PAVI open staat voor samenwerking, met VNIF wordt er reeds één jaar samengewerkt aan één maandblad, en eenvoudig is dat zeker

niet, maar moeilijk ook niet, mits links en rechts wat 'eerlijke toegevingen' gedaan worden. Onze vereniging ziet goed in dat goede samenwerking vruchten afwerpt, als de gezamenlijke gelden eerlijk besteed worden ... daar knelt het KVIB-schoentje L. Baeten! Besluit. Beste L. Baeten, stel eerst eerlijke kascommissarissen aan, uit elke Provincie één. Laat dan de KVIB-boekhouding volledig doorlichten, stel de kromme financiële toestand recht. Daarna zal de verwerving van Europese subsidies en de faire besteding ervan een gemakkelijke klus worden.

Walter Nollet, redactielid van 'De Vlaamse Imker'.

Opmerking van de redactie

In ons land zullen weinig imkers de bestuurlijke ontwikkelingen in de Belgische imkerswereld volgen. De heer Nollet merkte echter in zijn brief terecht op, nadat wij de visie van de heer Baeten over de samenwerking in de imkerswereld hadden gepubliceerd, dat de redactie hem ook de gelegenheid zou moeten geven om een weerwoord te plaatsen. Dat doen wij dus hierbij, maar met de aantekening dat deze bijdrage niet het begin is van een discussie in ons maandblad over de bestuurlijke problemen in België.

Een mislukking en ander merkwaardig imkergedrag

In de VBBN-groep Zuid-Holland vergadering vn 29 september 1997 kwam naar voren dat er sterke behoefte was aan een gedegen en meer diepgaande cursus Drachtplanten. De ondergetekende toog aan het werk. En zoiets kost dus tientallen telefoontjes, over wie, waar, wat. Na enige weken is het programma voor een cursus van 5 avonden uitgekristalliseerd. De publiciteitscampagne kan beginnen. Eerst aan alle Z-H secretarissen en dan landelijk. Reacties van mensen die me complimenteren met het niveau van de inleiders/sprekers. Wat schetst mijn verbazing als zich na zes weken pas zegge en schrijve één (1, dus) kandidaat heeft aangemeld.

Na weken van wachten melden zich nog twee gegadigden, en daar bleef het bij.

Helaas we hebben de cursus moeten annuleren, zo ongeveer drie weken voor het begin. De inleiders/sprekers hebben we maar een dikke boekenbon gezonden voor de reeds gedane moeite. En de ondergetekende bleef met een frustratie zitten.

Wat was er fout gegaan? Wat schetst mijn verbazing nu? Nadat de cursus was geannuleerd en de boekenbonnen waren verzonden er *minstens* nog 10 (10!)